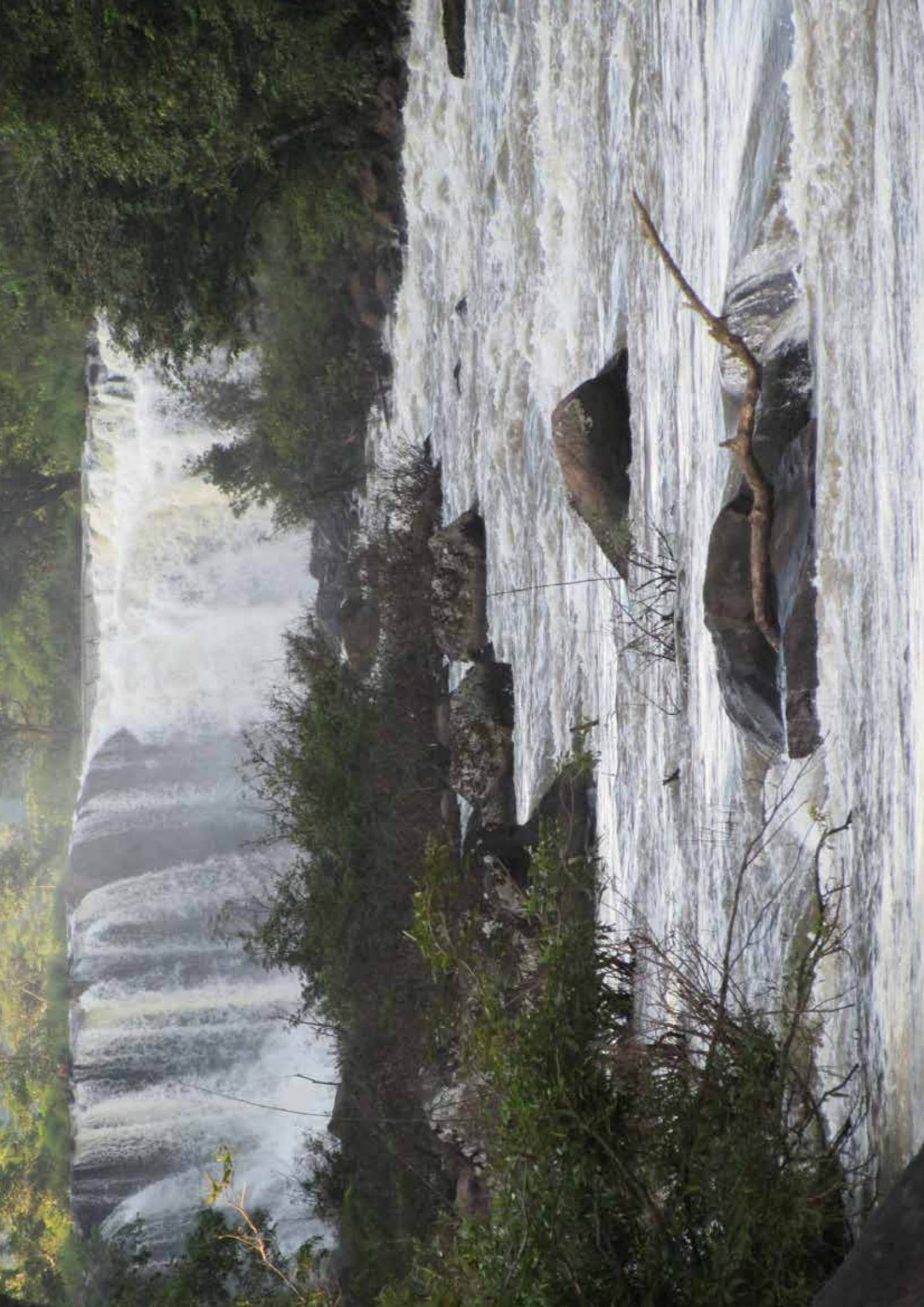

ເອກະລັກຂອງຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ

ສວນແຂວງ

2015

ຈັດພິມໂດຍ: ກົມຊົນເຜົ່າ ສູນກາງແນວລາວສ້າງຊາດ

ຮ່ວມກັບ: CLICK

ສະໜັບສະໜູນໂດຍ: SDC

Schweizerische Eidgenossenschaft
Confédération suisse
Confederazione Svizzera
Confederaziun svizra

**Swiss Agency for Development
and Cooperation SDC**

ຄໍາເຫັນ ຂອງຫົວໜ້າກົມຊົນເຜົ່າ ສູນກາງແນວລາວສ້າງຊາດ

ປະເທດລາວ ເປັນປະເທດທີ່ນ້ອຍ, ເນື້ອທີ່ບໍ່ກວ້າງຂວາງແຕ່ກໍອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ວັດທະນະທຳອັນດີງາມໂດຍສະເພາະແມ່ນຫຼາກຫຼາຍສີສັນຂອງບັນດາຊົນເຜົ່າ. ຊຶ່ງເປັນສິ່ງເອກອ້າງທະນົງໃຈ ຂອງປວງຊົນລາວ ແລະ ເປັນທີ່ດຶງດູດເອົານັກທ່ອງທ່ຽວໃນທົ່ວໂລກຫຼາຍລ້ານຄົນເຂົ້າມາຮຽນຮູ້ວັດທະນະທຳດັ່ງກ່າວ ໃນແຕ່ລະປີ. ດັ່ງທີ່, ທ່ານ ປະທານ ໄກສອນພົມວິຫານ, ຜູ້ນຳທີ່ເຄົາລົບຮັກຂອງປວງຊົນລາວທັງຊາດໄດ້ໃຫ້ຄຳເຫັນວ່າ: “ປະເທດລາວເຮົາມີວົງຄະນາຍາດລວມອັນປະກອບດ້ວຍຫຼາຍຊົນເຜົ່າ”. ໃນຫຼາຍຊົນເຜົ່າກໍມີຫຼາຍດ້ານທີ່ດີປຽບເໝືອນດັ່ງດອກໄມ້ນາໆພັນທີ່ພວມເບິ່ງບານໃນສວນອຸທະຍານອັນພາໃຫ້ມີຫຼາຍຮູບຫຼາຍສີສັນ ແລະ ສົ່ງກິ່ນຫອມຫວນ.

ສະນັ້ນ, ເພື່ອເປັນການສົ່ງເສີມວັດທະນະທຳອັນດີງາມຂອງບັນດາຊົນເຜົ່າໃນ ສປປ ລາວ ກົມຊົນເຜົ່າ ສູນກາງແນວລາວສ້າງຊາດຮ່ວມກັບ ວິສະຫະກິດ CLICK I4 Dev ໂດຍ: ສະໜັບສະໜູນຈາກສະຖານທູດ ສະວິດສະແລັ່ນ (SDC), ຈຶ່ງໄດ້ຮຽບຮຽງ ແລະ ຈັດພິມປຶ້ມກ່ຽວກັບຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ຄືນໃໝ່ໂດຍແຍກຈາກປຶ້ມບັນດາຊົນເຜົ່າຢູ່ ສປປ ລາວ ໃນເມື່ອກ່ອນ. ເພື່ອເຜີຍແຜ່ໃຫ້ສັງຄົມໄດ້ເຂົ້າໃຈຮີດຄອງປະເພນີອັນເປັນເອກະລັກສະເພາະຂອງຊົນເຜົ່າຕຣຽງ ໃນ ສປປ ລາວ. ປຶ້ມນ້ອຍຫົວນີ້ແມ່ນບັນລະຍາຍກ່ຽວກັບເອກະລັກສະເພາະຂອງຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ: ຊື່ເອີ້ນ, ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງພົນລະເມືອງ, ການນຸ່ງຫົ່ມ, ການກິນຢູ່, ການຕັ້ງພູມລຳເນົາ ແລະ ບາງຮີດ.

ແຕ່ເນື່ອງຈາກ, ການຮຽບຮຽງເນື້ອໃນຄັ້ງນີ້ແມ່ນບົນພື້ນຖານຂໍ້ມູນທີ່ມີແລ້ວ, ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງມີຂໍ້ຈຳກັດ, ຄວາມຊັດເຈນ, ຄວາມອຸດົມສົມບູນດ້ານຂໍ້ມູນພໍສົມຄວນ, ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫວັງຢ່າງຍິ່ງວ່າປຶ້ມດັ່ງກ່າວຈະເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ສັງຄົມໃນການເຂົ້າໃຈໄດ້ເອກະລັກອັນສະເພາະຂອງຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ໃນ ສປປ ລາວ ບໍ່ຫຼາຍກໍໜ້ອຍ ແລະ ຈະເປັນພື້ນຖານຕື່ມກ່ຽວກັບການຄົ້ນຄວ້າຊົນເຜົ່າໃນ ສປປລາວ ແລະ ນຳເອົາຂໍ້ມູນໃໝ່ມາປັບປຸງໃຫ້ມີເນື້ອໃນອຸດົມສົມບູນເພີ່ມຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ

ທ່ານສາມາດດາວໂຫຼດເອົາເນື້ອໃນປຶ້ມ ດັ່ງກ່າວໄດ້ທີ່ເວັບໄຊ :

www.doe-lfnc.org ຫຼື ຕິດຕໍ່ຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມມາຍັງ ກົມຊົນເຜົ່າ

ສູນກາງແນວລາວສ້າງຊາດ

ທີ່ເບີໂທ: 021 218965, Email : ethnic123lfnc@gmail.com

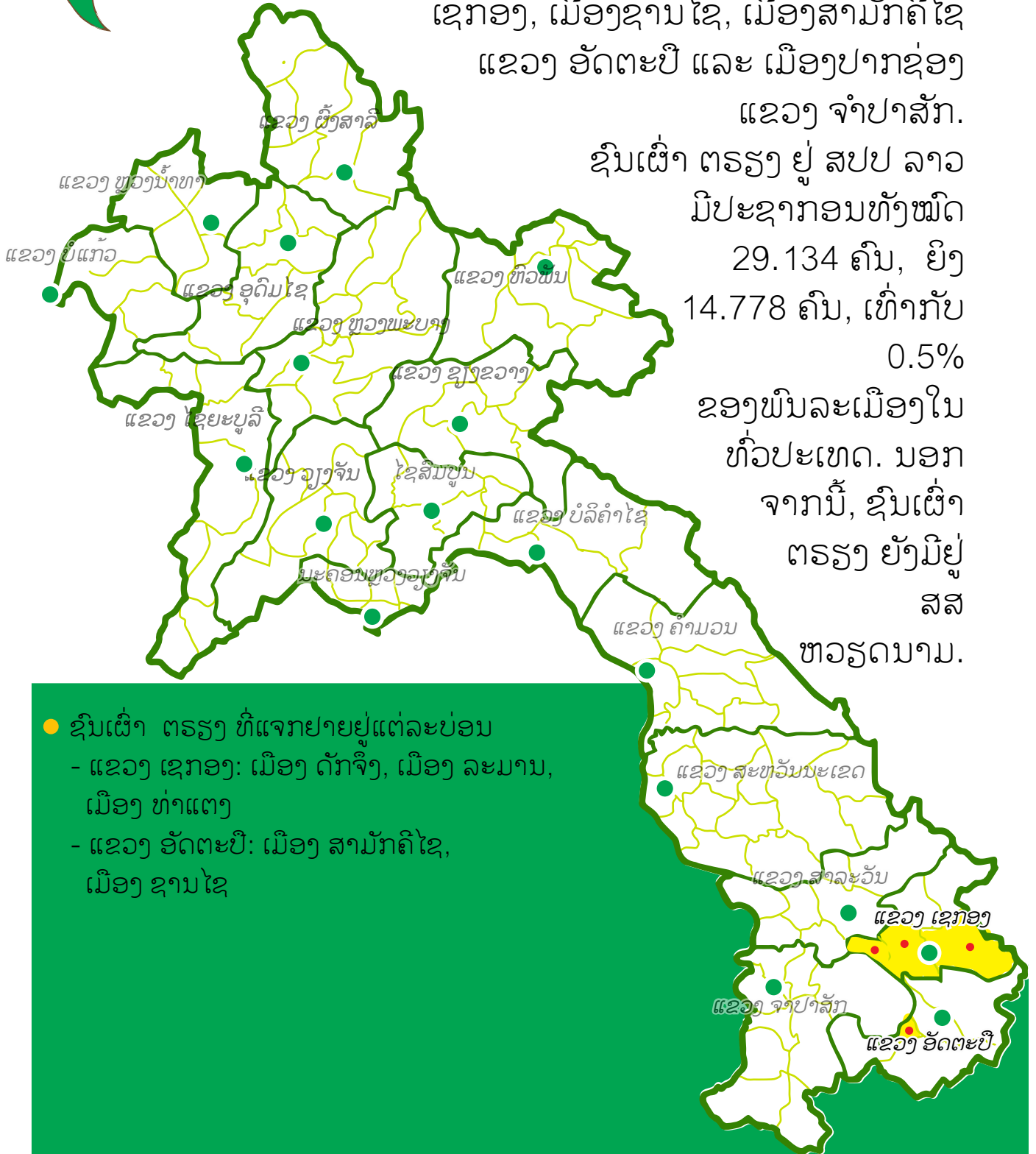
ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ.....2015

ສູນກາງແນວລາວສ້າງຊາດ
ຫົວໜ້າກົມຊົນເຜົ່າ

ແຜນທີ່ການແຈກຢາຍພື້ນລະເມືອງ

ບັດຈຸບັນຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ຕັ້ງພູມ
ລຳເນົາຢ່າງໜ້າແໜ້ນກວ່າໝູ່ແມ່ນຢູ່ເມືອງ
ດາກຈຶງ, ທ່າແຕງ ແລະ ລະມາມ ແຂວງ
ເຊກອງ, ເມືອງຊານໄຊ, ເມືອງສາມັກຄີໄຊ
ແຂວງ ອັດຕະປື ແລະ ເມືອງປາກຊ່ອງ
ແຂວງ ຈຳປາສັກ.

ຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ຢູ່ ສປປ ລາວ
ມີປະຊາກອນທັງໝົດ
29.134 ຄົນ, ຍິງ
14.778 ຄົນ, ເທົ່າກັບ
0.5%
ຂອງພື້ນລະເມືອງໃນ
ທົ່ວປະເທດ. ນອກ
ຈາກນີ້, ຊົນເຜົ່າ
ຕຣຽງ ຍັງມີຢູ່
ສສ
ຫວຽດນາມ.

- ຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ທີ່ແຈກຢາຍຢູ່ແຕ່ລະບ່ອນ
 - ແຂວງ ເຊກອງ: ເມືອງ ດັກຈຶງ, ເມືອງ ລະມານ, ເມືອງ ທ່າແຕງ
 - ແຂວງ ອັດຕະປື: ເມືອງ ສາມັກຄີໄຊ, ເມືອງ ຊານໄຊ

ປະຫວັດຄວາມເປັນມາ ແລະ ຊື່ເອີ້ນ

ຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ແມ່ນຊົນເຜົ່າໜຶ່ງທີ່ນອນຢູ່ໃນວົງຄະນາຍາດແຫ່ງ ຊາດລາວ. ເມື່ອກ່ອນເຂົາເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງພູມລຳເນົາຢູ່ປະເທດຫວຽດນາມຢູ່ ເຂດ ນາມຢາງ ແຂວງ ເທືອທຽນເຫວີ້, ເຂດດາກເລ ແຂວງ ກວາງນາມ ພ້ອມກັນນັ້ນ, ຍັງມີຢູ່ເຂດປະລຽວ, ໜອງຈະເອ, ໜອງຈະເລືອງ. ພາຍ ຫຼັງຝຣັ່ງເຂົ້າມາຮຸກຮານອິນດູຈີນ, ຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ຖືກພວກ ຝຣັ່ງ ກົດ ຂີ້ຂູດຮີດຢ່າງໜັກໜ່ວງ ແລະ ທົນບໍ່ໄດ້. ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງແຕກອອກບ້ານ ເຂົ້າລີ້ເຊື່ອງໂຕຢູ່ຕາມປ່າຕິບດົງໜາ ແລະ ເດີນທາງໄປເລື້ອຍໆຈົນກະ ທັງເຂົ້າມາເຖິງ ປະເທດລາວ ແລະ ມາຕັ້ງພູມລຳເນົາຢູ່ເຂດຕັງບົງ - ຕັງ ຕະລັງ, ຫ້ວຍປະຢູ, ຈຳນວນໜຶ່ງຢູ່ເຂດຫ້ວຍດາກປູຍອດເຊຂະໝານ, ເຂດ ດາກຊວງ, ດາກໂຈນ ທີ່ຂຶ້ນກັບເມືອງ ດາກຈຶງ ແລະ ໄລຍະຕໍ່ມາ ປະເທດລາວໄດ້ຖືກຈັກກະພັດ ຝຣັ່ງ ເຂົ້າມາຮຸກຮານເຊັ່ນກັນຈຶ່ງເຮັດ ໃຫ້ພວກເຂົາແຕກແຍກກັນເຂົ້າລີ້ເຊື່ອງໂຕຢູ່ຕາມປ່າດົງອີກເທື່ອໜຶ່ງ ເພື່ອຫຼີບຫຼີກການກົດຂີ້ຂູດຮີດຂອງຈັກກະພັດຕ່າງດ້າວ, ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງ ຄ່ອຍແຈກຢາຍກັນຢູ່ທົ່ວ ເມືອງ ດາກຈຶງ ແລະ ກໍໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍ ໄປຢູ່ເຂດ ເມືອງ ຊານໄຊ, ຢູ່ເຂດ ດາກຈຣຽງ, ດາກຈຽ, ດາກປະດູນ ແລະ ອື່ນໆ ຊຶ່ງຫ່າງຈາກນີ້ປະມານ 2-3 ສະຕະວັດ. ໃນສະໄໝບູຮານ ຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ຍັງບໍ່ທັນມີຊື່ເອີ້ນສະເພາະຂອງຊົນ ເຜົ່າຕົນ ແຕ່ມີຊື່ເອີ້ນ ລວມຂອງບັນດາຊົນເຜົ່າໃນໝວດພາສາຂອງ ມອນ-ຂະແມ ຂອມ ຫຼື ຂຣອມ ຕົກມາສະໄໝສະຫຍາມ ແລະ ຝຣັ່ງ ເຂົ້າມາຮຸກ ຮານອິນດູຈີນ, ຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ຈຶ່ງມີຫຼາຍຊື່ເອີ້ນເປັນຕົ້ນຄື: ຕະຫຼຽງ, ຕະລງ, ຕຣຽງ ແລະ ກະເສງ ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍແຕກຕ່າງກັນຄື: ກະເສງ ໝາຍ ເຖິງນ້ຳເສບ, ນ້ຳເສງ, ຕາຫຼຽງ ແມ່ນສຽງເອີ້ນຂອງຊົນ ເຜົ່າອື່ນຍ້ອນ ການຜັນສຽງບໍ່ຖືກ ແລະ ເອີ້ນຕາມອາລົມ ຂອງຕົນ.

ຊຶ່ງວ່າຕະຫຼຽງ ແລະ ຕຣຽງ ມີສອງຄວາມໝາຍຄື: ຕະ ໝາຍ ເຖິງລູງ, ຫຼຽງ ໝາຍເຖິງຮ້ອຍ ຫຼື ລູງທີ່ຮ້ອຍ, ບາງທັດສະນະວ່າ: ກະລຽງ ຫຼື ຕະລຽງ ແມ່ນຊື່ຫ້ວຍດາກລຽງ. ຊື່ທີ່ເຂົາເຈົ້າສະໝັກໃຈໃຫ້ເອີ້ນ ແລະ ໃຊ້ຢ່າງເປັນທາງການປັດຈຸບັນແມ່ນ, ຕຣຽງ ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ:“ຟັງ”.

ອາຊີບຂອງຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ

ໃນເມື່ອກ່ອນຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ໄດ້ຢຶດຖືເອົາອາຊີບຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ ປູກເຂົ້າຈ້າວສົມທົບກັບການຕຳຫຼຸກທໍ່ໄໝ, ຫັດຖະກຳຈັກສານ, ຕີເຫຼັກເພື່ອເຮັດເຄື່ອງໃຊ້ໃນຄອບຄົວ, ເຄື່ອງມືການຜະລິດ, ເຄື່ອງປ້ອງກັນຕົວ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມເອ້ຢ້ອງແກ່ຕົນເອງ ແລະ ເປັນສິນຄ້າ.

ປັດຈຸບັນມີຫຼາຍເຂດຂອງຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ແມ່ນໄດ້ເຮັດນາ ປູກເຂົ້າຈ້າວ, ປູກພືດທີ່ເປັນທາດແປ້ງ, ພືດທີ່ໃຫ້ໝາກໄລຍະສັ້ນ, ໄລຍະຍາວ, ຍັງລ້ຽງສັດປະເພດຕ່າງໆ ແລະ ປູກໄມ້ອຸດສະຫະກຳຢ່າງເປັນຂະບວນ.

ພາບໂດຍ: ອົງການ SDC

ພາບໂດຍ: ອົງການ SDC

ທີ່ຕັ້ງບ້ານ ແລະ ເຮືອນ

ໃນບ້ານໜຶ່ງໆເພິ່ນມັກເຮັດຮົ່ວອ້ອມດ້ວຍໄມ້ປ່ອງ, ໄມ້ຈິງສູງປະມານ 5 ແມັດ, ຈຶ່ງປະຕູທາງເຂົ້າສອງບ່ອນເພິ່ນເອີ້ນວ່າ: ປະຕູວຽງ ແລະ ກໍ່ເຮັດໄລຂັດທາງໃນ, ອັນນັ້ນແມ່ນເຮັດເພື່ອປ້ອງກັນຂະໂມຍ, ຄົນຮ້າຍເພາະໃນເມື່ອກ່ອນລະຫວ່າງບ້ານຕໍ່ບ້ານໄດ້ປະທະກັນ, ພ້ອມກັນນັ້ນກໍ່ເພື່ອປ້ອງກັນສັດຮ້າຍໂດຍສະເພາະແມ່ນເສືອເຂົ້າມາທຳຮ້າຍກິນສັດລຽງ ແລະ ຄົນ ໃນເວລາກາງຄືນ.

ລັກສະນະຂອງເຮືອນຂອງຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ຕາມປົກກະຕິແລ້ວມີ 3 ຫ້ອງຍາວ 4 ວາ, ກວ້າງ 3 ວາ, ເສົາ 4 ຄູ່, ມີເຊຍ, ແຕ່ລະເສົາຍາວ 3-4 ວາ, ມີ 4 ຂີ້, 4 ຂາງ, ຍາວເທົ່າກັບລວງຍາວ, ມີສີຍົວ 16 ອັນ, ຖ້ຳເຮືອນຍາວ 4-5 ວາປາຍບົນຍາວ 8-9 ວາ, ມີຂ້າວເບື້ອງລະ 15 ເສັ້ນ ແລະ ເຮືອນນ້ອຍມີ 2 ຫ້ອງ, ເຮືອນຂອງຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ມີສັວມ. ກໍ່ລະນີເຮືອນນັ້ນມີ 2-3 ຄອບຄົວຕ້ອງໄດ້ກຳນົດບ່ອນນອນຂອງຜົວເມຍ, ຖ້າຄອບຄົວ ດຽວກໍ່ຕ້ອງໄດ້ກຳນົດບ່ອນນອນຂອງພໍ່ແມ່ ແລະ ບ່ອນນອນຂອງລູກ ແລະ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮືອນແຕ່ລະຫຼັງລ້ອນແຕ່ມີຫຼັກເສົາສຳລັບຜູກຄວາຍທີ່ຈະຂ້າໃນເວລາລ້ຽງ ຜີຕ່າງໆ.

ພາບໂດຍ: ອົງການ SDC

ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ

ການນຸ່ງຫົ່ມເອີ້ນຢ່າງຂອງຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ກໍຄ້າຍຄືກັນກັບບັນດາຊົນເຜົ່າທີ່ອື່ນໃນໝວດພາສາ ມອນ-ຂະແມ ຢູ່ພາກໃຕ້ເປັນຕົ້ນຜູ້ຊາຍນຸ່ງກະຕ່ຽວ, ບໍ່ຫົ່ມເສື້ອແຕ່ເຂົາເຈົ້າບຶ້ງຜ້າແພ ແລະ ຫົ່ມຜ້າບຽງຍາມໜາວເອົາຜ້າກາໂດພັນຄຶງແບບຫົ່ມເສື້ອຍາວຢ່ອນລົງຮອດປີແຂ່ງ. ຈົ່ງຜົມຍາວເກົ້າຜົມທາງງ່ອນ, ອາຍຸ 15 ປີ ກໍຕັດແຂ້ວ, ຖ້າຜູ້ຮັ່ງມີກໍໃສ່ສາຍຄໍທີ່ເຮັດດ້ວຍເງິນ, ກົ້ວ, ໄມ້ ແລະ ຂົນເໝັນ.

ສຳລັບແມ່ຍິງແມ່ນນຸ່ງສິ້ນໂລມຮັດເອົາຢ່ອນລົງຮອດປີແຂ່ງມີແພຮັດແອວບ່ອງຫູ ກວ້າງກວ່າຜູ້ຊາຍຈົ່ງສາມາດໃສ່ຕ້າງໃຫຍ່, ຈົ່ງຜົມຍາວ, ເກົ້າຜົມເບື້ອງໜ້າ, ໃສ່ໝາກປັດ, ປອກແຂນ, ຮອດກະສຽນອາຍຸ 15-18 ປີ ກໍຕັດແຂ້ວ.

ພາບໂດຍ: ກິມຊິນເຜົ່າ

ອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມ

ຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ມີຄວາມນິຍົມກິນເຂົ້າຈ້າວທີ່ຫຸງດ້ວຍໝໍ້ດິນ, ມັກກິນອາຫານປະເພດຕ່າງໆເຊັ່ນ: ແກງ, ຕົ້ມຜັກລ້າງ, ປຶ້ງຊື່ນ, ຈີ່, ຕົ້ມ, ລາບສຸກ, ລາບດິບ ແລະ ໃນເວລາເຮັດຮີດຄອງກິນລາບເລືອດທີ່ມີລົດຊາດບໍ່ເຜັດ ແລະ ບໍ່ເຄັມມີຄວາມນິຍົມດື່ມນ້ຳດິບທີ່ຕັກຈາກຫ້ວຍຮ່ອງ, ໜອງບຶງ, ດື່ມເຫຼົ້າໄຫທີ່ເຮັດດ້ວຍເຂົ້າການຮຸນ, ມັນຕົ້ນ ແລະ ເຂົ້າ, ດື່ມນ້ຳກິກຕາວຕ່າງໆນັ້ນ, ມັກສູບຢາທີ່ປູກຕາມໄຮ່ດ້ວຍກອກແຕ່ຍັງນ້ອຍ.

ພາບໂດຍ: ກົມຊົນເຜົ່າ

ພາບໂດຍ: ATML

ກຽວກັບຮີດຄອງ

ໃນປີໜຶ່ງໆເຂົາເຈົ້າໄດ້ມີຫຼາຍພິທີກຳເພື່ອລຽງຜີເຊັ່ນ: ຍາມຊອກທີ່ດິນຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ ມີການຄະລຳບໍ່ໃຫ້ຄົນອື່ນເຂົ້າເຮືອນ 3 ວັນ 3 ຄືນ, ຍາມຈູດໄຮ່ໄດ້ເສກມົນໃສ່ດົ້ນພື້ນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ໄຟມອດ, ເດືອນ 6 ເຂົາເຈົ້າເຮັດຄອກໝູ, ຄວາຍ, ເຂົ້າໃນໄຮ່ພວມງອກງາມກໍຄະລຳບໍ່ໃຫ້ຄົນອື່ນເຂົ້າເຮືອນ 1-3 ວັນ/ຄືນ ທັງຄະລຳບໍ່ໃຫ້ເອົາເຄື່ອງປູກໃນໄຮ່ຂອງຕົນ, ຄົນອື່ນສາມາດເອົາໄດ້ເພາະໃນປີນັ້ນຈະລຳລວຍ, ເດືອນ 7-8 ເຂົ້າດໍພວມສຸກເຫຼືອງ, ເຄື່ອງປູກຂອງຝັງພວມດົກໜາເຂົາເຈົ້າກໍໄດ້ເຮັດພິທີແຈ້ງ (ຖວາຍ) ຜີເຈົ້າຖິ້ມ, ເຈົ້າຖານ, ຜີພໍ່ແມ່ ໝາຍຄວາມວ່າ: ໃຫ້ຜີກິນກ່ອນຄົນເຮົາຈຶ່ງຫາບ່ອນເຮັດໄຮ່ໃນປີຕໍ່ໜ້າ, ໃນເດືອນ 10-11 (ລາວ) ເຂົ້າໄຮ່ພວມສຸກເຫຼືອງເພິ່ນເຮັດພິທີແປງເລົ້າເຂົ້າລ້າງໄຫນ້ອຍ, ໃຫຍ່ນາໆຊະນິດໃຫ້ສະອາດ ແລະ ອື່ນໆ. ພ້ອມກັນນັ້ນ, ຕາມຮອບວຽນໃນໜຶ່ງປີຂອງຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ຈະເຮັດບຸນໃຫຍ່ຊຶ່ງໄດ້ຈັດຂຶ້ນໃນເດືອນ 3-4 ຂອງທຸກໆປີ ຫຼື 2-3 ປີ ແລະ 5 ປີໃດຈັດຂຶ້ນເທື່ອໜຶ່ງ. ຖ້າຫາກບັນດາຄອບຄົວໃດເກັບກຮູ້ວເຂົ້າໄດ້ຫຼາຍກວ່າ 80 ກະພາຂຶ້ນໄປກໍໄດ້ ຈັດພິທີກຳໂດຍມີການຂ້າຄວາຍ 20-30 ໂຕ ຫຼື 40-50 ໂຕແທງດ້ວຍຫອກທີ່ເຮັດດ້ວຍເຫຼັກເພື່ອເປັນເຄື່ອງຖວາຍຜີພ້ອມທັງເປັນອາຫານໃຫ້ແກ່ແຂກຄົນບ້ານໃກ້ເຮືອນຄຽງ. ໃນໂອກາດງານອັນຄຶກຄື້ນນັ້ນຊຶ່ງເອີ້ນຕາມພາສາຂອງເຂົາເຈົ້າວ່າ: “ບຸນຄູ່ໂດນຣ” ການຈັດພິທີກຳດັ່ງກ່າວແມ່ນສະແດງເຖິງຄວາມລຳລວຍ-ຮັ່ງມີ ຊຶ່ງໃຊ້ເວລາ 3-4 ວັນ/ຄືນ. ພ້ອມທັງດື່ມເຫຼົ້າຊຸມແຊວ, ກິນຊີ້ນຄວາຍ ແລະ ຊົມການສະແດງສິລະ ປະວັນນະຄະດີແບບພື້ນເມືອງຂອງຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ.

ສິລະປະວັນນະຄະດີຟື້ນເມືອງ

ສິລະປະວັນນະຄະດີຟື້ນເມືອງຂອງຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ກໍ່ແມ່ນຄືກັນ ກັບບັນດາຊົນເຜົ່າທີ່ອື່ນໃນໝວດພາສາ ມອນ-ຂະແມ ເຊັ່ນ: ກອນ ຂັບ, ກອນລຳ, ເຄື່ອງດົນຕີຫຼາຍຊະນິດຄື: ພະເໝາະ, ຄ້ອງລາ, ຄ້ອງຈູມ ແລະ ອື່ນໆ. ພ້ອມກັນນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າຍັງມີນິທານຟື້ນເມືອງຫຼາຍເລື່ອງ ທີ່ສ່ອງແສງເຖິງການຕໍ່ສູ້ລະຫວ່າງຄົນກັບທຳມະຊາດ, ຄົນກັບຄົນໃນ ຂະບວນການເຄື່ອນໄຫວອອກແຮງງານດ້ານຕ່າງໆ ແລະ ສ່ອງແສງ ເຖິງຄວາມມັກຮັກລະຫວ່າງບ່າວ-ສາວ ແລະ ອື່ນໆ.

ພາບໂດຍ: ATML

ພາບໂດຍ: ກິມຊິນເຜົ່າ

ພາບໂດຍ: ATML

ພາສາປາກເວົ້າ

ຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ເຖິງວ່າບໍ່ມີໜັງສືຂຽນກໍຕາມ, ເຂົາເຈົ້າກໍມີພາສາປາກເວົ້າເປັນອັນສະເພາະຂອງຕົນ ຊຶ່ງຄ້າຍຄືກັນກັບພາສາປາກເວົ້າຂອງຊົນເຜົ່າ ຮ່າຮັກ, ແປະ, ລະວີ, ພາສາປາກເວົ້າຈັດເຂົ້າໃນໝວດພາສາ ມອນ-ຂະແມ. ຄົນຊົນເຜົ່າ ຕຣຽງ ແມ່ນສາມາດປາກເວົ້າ ພາສາດັ່ງກ່າວ ແລະ ພາສາຕ່າງປະເທດໄດ້ດີຊຶ່ງມີຄວາມສະດວກສະບາຍໃນການແລກປ່ຽນທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ວັດທະນະທຳລະຫວ່າງຊົນເຜົ່າເຫຼົ່ານັ້ນ.

ຄັດຈາກປຶ້ມບັນດາຊົນເຜົ່າໃນ ສປປ ລາວ

ການສົມທຽບ

ພາສາ ລາວ ກັບ ພາສາ ຕຣຽງ

ລຳດັບ	ພາສາ ລາວ	ພາສາ ຕຣຽງ
01	ສະບາຍດີ	ເຕິງດຣໍໄມ
02	ເຈົ້າຊື່ຫຍັງ?	ໄມໂປຼມ?
03	ເຮັດຫຍັງຢູ່?	ແຈໄມເນາະ?
04	ກິນເຂົ້າແລ້ວບໍ່?	ຈ້ອງນຸຍຮອຍ?
05	ລາກອນ	ຊູລອນເນີ
06	ບໍ່ເປັນຫຍັງ	ໂປະເນັດ
07	ພົບກັນໃໝ່	ໂດຣາເລີເຕີ

ຂໍ້ມູນໂດຍ: ແນວລາວສ້າງຊາດ ແຂວງ ອັດຕະປື